एतत् ते ऽभिहितं सर्वं यत् पृष्टो ऽहमिह त्वया ।
ध्रुवस्योद्दामयशसश्चरितं संमतं सतां ॥ ४३ ॥
धन्यं यशस्यमायुष्यं पुण्यं स्वस्त्ययनं महत् ।
स्वर्ग्यं ध्रौव्यं सौमनस्यं प्रशस्यमघमर्षणं ॥ ४४ ॥
श्रुत्वैतच्छ्रद्धयाभीक्ष्णमच्युतप्रियचेष्टितं ।
भवेद्भक्तिर्भगवति यया स्यात् क्लेशसंक्षयः ॥ ४५ ॥
महत्त्वमिच्छतां तीर्थं श्रोतुः शीलादयो गुणाः ।
यत्र तेजस्तदिच्छूनां मानो यत्र मनस्विनां ॥ ४६ ॥
प्रयतः कीर्तयेत् प्रातः समवाये द्विजन्मनां ।
सायं च पुण्यश्लोकस्य ध्रुवस्य चरितं महत् ॥ ४७ ॥
पौर्णमास्यां सिनीवाल्यां द्वादश्यां श्रवणे ऽथ वा ।
दिनक्षये व्यतीपाते संक्रमे ऽर्कदिने ऽपि वा ॥ ४८ ॥
श्रावयेच्छ्रद्दधानानां तीर्थपादपदाश्रयः ।
नेच्छंस्तत्रात्मनात्मानं संतुष्ट इति सिध्यति ॥ ४९ ॥
ज्ञानमज्ञाततत्त्वाय यो दद्यात् सत्यथे ऽमृतं ।
कृपालोर्दीननाथस्य देवास्तस्यानुगृह्णते ॥ ५० ॥
इदं मया ते ऽभिहितं कुरूद्वह ध्रुवस्य विख्यातविशुद्धकर्मणः ।
हित्वार्भकः क्रीडनकानि मातुर्गृहं च विष्णुं शरणं यो जगाम ॥ ५१ ॥

इति श्रीभागवते महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां वैयासिक्यां
चतुर्थस्कन्धे ध्रुवारोहणं नाम
द्वादशो ऽध्यायः ॥